

OKTOBER

*Själva ordet oktober vill jag förknippa med avsked och vemod. Ett avsked från sommaren som gått, en sommar som oktober sätter definitivt punkt för. Trädens färgrikedom dalar sakta till en frusen mark och fyller mitt inre av vemod.
"Ja, så var det slut för i år."*

Men så börjar de små vita flingorna falla, inte alltid i oktober, men i alla fall strax efter. Det blir ljus och vackert vitt, ja oktober kan bjuda på storslagna vyer. Trädens grenar gnistrar av rimfrost och ofta undslipper mig orden: "Titta så vackert!"

Ja, oktober kan verkligen bjuda på storslagna vyer och naturupplevelser, även om luften slagit om och blivit kallare. Det får man dock avhjälpa med varmare kläder.

En tidig oktobermorgon när jag tittade ut från mitt köksfönster, hade naturen målat en tavla som bara den kan. Himlen var gråblå, nedanför syntes Haradskölens siluett i svarta konturer. En vit dimma steg upp från ännu ofrusen älv, och framför dimman, skogen klädd i rimfrost. Över allt detta en uppgående sol, som strödde en gnistrande diamantkaskad över fälten.

Jag blev andlöst stående, betraktande detta konstverk som ingen konstnär, oavsett skicklighet, skulle kunna åstadkomma.

Oktober, du stämmer mig till eftertanke, att se tillbaka till tid som gått. Att skänka en tacksamhetens tanke till det man fått uppleva. Oktober, du låter mig hoppas på en ny sommar och lär mig bida med tålmod.

21/10 2001 Maj-Britt Blomqvist